

www.jollibread.com

© Del text: 2021, Arturo Padilla de Juan, Rubèn Montañá Ros,
Alba Dalmau Viure, Albert Pijuan Hereu, Martí Rodríguez Pont,
Laia Soler Torrente.

Autors representats per IMC Agència Literària

© D'aquesta edició:

2021, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-06-2

Dipòsit legal: M-2268-2021

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2021

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

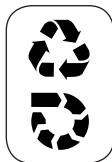
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

ENS
VEIEN
DEMA

jollibre

Hologram

Arturo Padilla

Ho-lop!

5

En un cantó de l'escriptori, el mòbil va emetre el petit holograma d'un porxo.

L'Eva va parar d'estudiar i va observar el porxo que voltejava en tres dimensions projectat pel mòbil. No li va caler llegir l'etiqueta virtual per reconèixer aquell edifici: la Porxada!

Va sentir un calfred batzegant-li totes les vèrtebres.

Quan va desaparèixer l'holograma, la noia va agafar el mòbil i va obrir l'aplicació d'Hologram. Els dits li tremolaven. Efectivament, era allà. El Marc Ginestós era allà! L'*hologramer* més sexi de tot Catalunya acabava de compartir la seva ubicació en directe i tot just era a la Porxada de Granollers.

A cinc minuts de casa seva.

Va obrir la porta de l'habitació d'una revolada i va anar directa al sabater del rebedor.

—Mama, me'n vaig! —va anunciar calçant-se les vambes a corre-cuita.

La mare va treure el cap per la cuina, arrufant les celles.

—Eva, on vas ara? Que no estaves estudiant per a l'examen d'Història?

—Sí, però m'estic estressant —va dir obrint la porta—. Necessito escampar la boira una estona!

—I quan tornaràs? —va sentir que li preguntava mentre sortia.

—No ho sé!

El cop de porta va fer trontollar les parets. Ups! Se li n'havia anat la mà sense voler.

Va pitjar el botó de l'ascensor, però no havia passat ni un segon que ja baixava les escales de pressa, saltant els últims graons de cada replà. Quan va sortir al carrer, un sol radiant la va encegar. Caram! Com es notava que arribava l'estiu!

Va engegar a córrer entre carrers i va continuar per la plaça de la Corona.

Ho-lop!

Tot d'una es va aturar. En obrir el palmell, el mòbil va projectar l'holograma d'una *selfie* del Marc Ginestós davant la Porxada. Aquells ulls verds penetrants l'estaven convidant a venir!

Un garbuix de nervis li centrifugaven l'estómac a mil revolucions.

S'havia d'afanyar. Ves a saber quant de temps el seu amor seria allà, a Granollers, tan a prop seu!

Va enfilar el carrer Anselm Clavé corrents i va agafar un dels carrerons que desembocaven directament a la seva destinació.

La Porxada.

Tot panteixant, es va aturar davant del monument estrella de la ciutat, una imponent edificació de columnes cobertes per un gran teulat. Va escombrar la plaça de fit a fit, però no el va veure entre la gent.

On s'havia ficat?

Es va endinsar entre les columnes de la Porxada. Encara que semblava buida, potser el Marc Ginestós s'estava fotografiant darrere d'alguna columna. De petita, ella també s'hi amagava sovint quan jugava a fet i amagar amb la canalla del barri. Sempre havia pensat que la Porxada era un bosc encantat on els arbres eren de pedra, fins que un dia va aprendre que havia estat un mercat d'agricultors de l'any de la picor. Adeu a la seva infància.

El Marc Ginestós no era enlloc.

No podia haver marxat tan ràpidament!

Va començar a recórrer el voltant de la plaça de la Porxada. En total, hi devia haver una vintena de persones. A la taula d'una cafeteria, un grup de cinc mares feien un cafè a la vora dels seus cotxets. A la taula del costat, tres iaies jugaven al dòmino sobre la pantalla d'una tauleta, en silenci, com si ja s'ho haguessin dit tot a la vida. Va continuar caminant. Es va creuar amb un noi amb barba que passejava un cadell de husky. Quina preciositat! Si no tingués tanta pressa, s'hauria ajupit a acaronar-lo. En una altra terrassa, uns set o vuit nois feien unes *birres* mentre miraven l'holograma d'un partit de futbol projectat conjuntament pels seus mòbils. En un banc, una noia de cabells blaus llegia un llibre de paper.

Una *retrogirl*. En quedaven ben poques, ja feia anys que ningú llegia en paper. Davant de la Porxada, una parelleta s'estava fent una *selfie* en un posat molt particular: el noi agafava la noia de la cintura i ella estenia els braços amb el mòbil. Semblaven els protagonistes d'aquella pel·lícula tan vella que havien vist a classe de Cultura antiga... Ah sí! *Titanic*.

Del Marc Ginestós, cap rastre.

—Ei, Eva! —va sentir darrere seu.

Quan es va girar, es va trobar amb la Sara i l'Alba.

—Què hi fas, aquí? —La Sara arquejava les celles.

—Eh... res! Necessitava prendre la fresca una estona.

—Sí, sí, segur... Tu estàs buscant el Marc Ginestós, guapa! —li va rebatre l'Alba amb un somriure.

—I ara! Què dius?

—Però què et penses que fem nosaltres aquí? —li va reconèixer plegant-se de braços—. El mateix que tu, mala pècora!

L'Eva va sospirar, desarmada.

—Bé, sí, estic buscant el Marc Ginestós, contentes? Però males notícies, fa una estona que el busco i no l'he trobat.

—Què? No pot ser! —va exclamar la Sara mirant el mòbil, aterrida—. Si fa no res ha penjat una *holopic* tot just aquí.

—Digue-m'ho a mi, que m'he recorregut la plaça sencera...

—Buf! Ja s'ha tret la ubicació en directe —va rebufar la Sara.

—Et deu haver vist la cara de *follower* volada i ha pirat —va bromejar l'Alba.

—Doncs encara sort que no t'ha vist la teva...

—Va, noies, no se'ns pot escapar —les va apressar la Sara picant de mans—. No deu ser gaire lluny d'aquí. És millor que ens separem. Qui el trobi que avisi, enteses?

Les tres adolescents es van dispersar pels carrers del centre.

L'Eva va recórrer una de les avingudes comercials de Granollers. Era plena de gom a gom, amb tot de gent passejant amunt i avall, entrant i sortint de botigues... De seguida va perdre les esperances de trobar-lo. Era com buscar una agulla en un paller. Després de voltar i voltar, es va reunir amb les seves companyes a la Porxada.

Cap d'elles havia tingut èxit i es van acomiadar amb els ànims per terra.

De camí a casa, l'Eva observava la *selfie* que el Marc Ginestós havia penjat a la Porxada. Era tan guapo! El sol li il·luminava aquells ulls verds intensos, aquells llavis suggeridors, aquell cos tan perfecte... Tot ell era perfecte. Mira que l'havia estat a punt de conèixer! Quan tindria una altra oportunitat així? Era molt difícil de preveure els seus moviments, perquè cada dia publicava una *hologramer* en un lloc diferent...

I si li escrivia un missatge privat?

Un *hologramer* amb més d'un milió de seguidors no li contestaria pas, però li havia vingut un rampell i va fer-ho.

«Hola! Em dic Eva. Fa una estona que has estat a la meva ciutat. M'hauria fet il·lu veure't».

D'acord, sí, semblava una mica cursi, i què? El més probable és que no es llegís mai aquest missatge, en devia rebre centenars!

I el va enviar.

—Ja soc a casa! —va anunciar havent arribat.

Va entrar a l'habitació i es va asseure davant l'ordinador per continuar estudiant. Demà tenia l'examen d'Història del tercer trimestre i els entrava tot el segle XXI. La Berta era una motivada de la vida. Com que li encantava la història recent, els havia endinyat des de l'atac a les torres bessones del 2001 fins al primer astronauta a trepitjar Mart el 2060, tot just l'any passat. Quina tocada de nassos! La història mai havia estat el seu fort. Encara no s'explicava com s'havia tret el segon trimestre, però era conscient que caldria un miracle per aprovar aquest. El pare ja li ho havia dit ben clar: si no passava a quart amb tot aprovat, adeu a la PS20.

Va desviar la mirada cap a la finestra. Sempre perdia el temps contemplant el paisatge quan tenia més feina a fer...

Ho-lop!

El mòbil va projectar un nou missatge d'Hologram. Quan l'Eva va veure de qui era, el cor li va fer un salt de gripau. Un missatge del Marc Ginestós!

«Hola, Eva! Gràcies per escriure'm. Demà al matí faré un volt pel Parc de Catalunya de Sabadell».

L'emoció li va electritzar les terminacions nervioses.

El Marc Ginestós li havia escrit! I li havia revelat la seva propera ubicació!

Hi havia d'anar sí o sí! Se saltaria les classes, d'acord, però era l'oportunitat de la seva vida.

«Doncs allà hi seré!!!»

Quan estava a punt d'enviar el missatge, es va recordar de l'examen d'Història.

El maleït examen d'Història.

S'hi estava jugant el curs. S'hi estava jugant la PS20. S'hi estava jugant la relació amb el seu pare. El tou del dit li va començar a tremolar a uns mil·límetres de la pantalla.

—Avui tens l'examen d'Història, oi?

—Sí.

—I com el portes?

—Bé.

—Segur?

El pare, fent un glop de cafè, li clavava uns ulls inquisidors des de l'altra banda de la taula. L'Eva va abaixar el cap i va untar una torrada amb mantega.

—Ahir es va passar tota la tarda estudiant —va intercedir la mare—. S'ha esforçat prou, oi que sí?

L'Eva, sense desclavar la mirada de taula, va agafar una cullerada de melmelada i la va estendre sobre la torrada, com si la conversa no anés amb ella.

—Eva, t'estem parlant! —la va reprendre el pare—. Se te'n van les hores amb el mòbil i els videojocs, però no et veig pensar mai. I quan et pregunto, ja has acabat els deures i no has d'estudiar res, però després passa el que passa amb les notes. Vius massa feliç, tu, sense preocupar-te per estudiar, que és l'única obligació que tens.

—Ja ho sé, m'ho has dit mil vegades —va reblar l'Eva enfonsant la cullera sobre la melmelada.

—Aquesta vegada l'Eva s'ha pres l'examen seriosament. —La mare va suavitzar el to mentre acariciava el braç de la seva filla.— Te'n sortiràs.

—A veure si és veritat, perquè si suspens, et posarem una professora de repàs durant tot l'estiu. I, per descomptat, oblida't del trasto que vols.

L'Eva va deixar la torrada damunt del plat i es va aixecar.

—Me'n vaig.

—Però, Eva, no t'has menjat la torrada.

—Passo —va dir posant-se la motxilla a l'esquena.

Girant-los l'esquena, es va encaminar al rebedor i va donar un cop de porta quan va sortir.

Aquesta vegada, a consciència.

Un cop al carrer, va tombar la cantonada i es va adreçar a l'estació de tren.

Ho tenia tot calculat. Ahir havia repassat la ruta i els horaris de trens abans d'anar-se'n al llit. Havia de fer un transbord a Montcada i agafar els ferrocarrils fins a Sabadell Centre. Les paraules del pare no havien fet sinó donar-li ales. Quan se li ficaria al cap que ella no funcionava amb amenaces? Si el pare volia que tragués bones notes, que s'assegués amb ella i estudiessin tots dos plegats. És clar, sempre estava enfeinat i era més senzill deixar-li anar la mateixa cantarella de sempre...

Les portes automàtiques de l'estació se li van obrir després d'acostar el mòbil al lector. Al cap d'una estona,

va albirar el tren magnètic en la llunyania de les vies. Arribava tard, com sempre.

Havent pujat al vagó, es va asseure en un seient i no va ser capaç de controlar el tic nerviós de les cames. A més, cada dos per tres obria l'aplicació d'Hologram de manera inconscient. Quan el tren es va aturar a Montcada, va sortir disparada cap a l'estació de ferrocarrils. Per sort, el nou tren no va trigar gaire a passar i en menys de deu minuts ja trepitjava l'estació de Sabadell Centre.

La ciutat dels gratacels.

Davant seu s'estenia una avinguda plena d'edificis altíssims. L'únic que sabia de Sabadell era que en els últims anys s'havia convertit en una de les ciutats superpoblades i que només hi quedava un sol parc en tot el centre... Després de posar-se les ulleres de sol, va pitjar un botó de la vareta per activar el navegador visual.

—Parc de Catalunya.

—Parc de Catalunya —li va repetir una veu robòtica—. És correcte?

Va assentir. Aleshores, el navegador li va mostrar la ruta virtual més ràpida a peu.

Va fer que sí amb el cap i es va posar en marxa seguint les indicacions que veia reflectides en els vidres de les ulleres.

Enmig de dunes gegants de ferro i formigó, el Parc de Catalunya se li va aparèixer com un oasi, banyat per un llac d'aigua turquesa ple d'ànecs i cignes. Més enllà del llac, un mantell verd de gespa i arbres es perdia en l'horitzó.

Un pulmó de vida enmig d'una ciutat que s'asfixiava.

Va obrir l'Hologram i va teclejar:

«Ei, Marc! Soc pel Parc de Catalunya. Estaria bé saludar-te!»

La va envair un exèrcit de pessigolles invisibles sota la pell.

Va fer un tomb per si el trobava. Va començar a caminar per un passeig empedrat que resseguia el llac, on anava topant amb corredors o vianants que passejaven el gos. Quan en va tenir l'oportunitat, va creuar un pont que donava accés a l'interior del parc, mentre apreciava la vista d'una petita cascada des de la barana.

A l'altra banda, el camí es bifurcava en dos i va tombar a la dreta. Més endavant, el sender es tornava a ramificar i va acabar decidint la ruta a la babalà. Aquell parc semblava un laberint enmig del bosc.

El Marc Ginestós encara no havia activat la ubicació en directe.

Els nervis li orbitaven al voltant del cor. Estava a punt de conèixer el noi més cotitzat del moment. I què li diria quan es veiessin? No volia atabalar-lo, però almenys li proposaria de fer-se una foto amb ell. Segur que quan la pengés a l'Hologram tothom al·lucinarà. Seria l'enveja de l'institut!

«Hola de nou. Et passo la meva ubicació en directe perquè sàpigues on paro».

Potser així era més fàcil que es trobessin discretament. En aquell moment caminava vora un *skatepark*, on un grapat de *riders* feien cabrioles en les seves taules de levitació electromagnètica.

Va continuar deambulant pel parc. Una brisa d'aire calent li transportava l'olor de les fulles i de l'herba de l'estiu. En una clariana, es va aturar davant les restes d'uns monuments antics. Era una àrea de jocs infantils del principi del segle XX, on hi havia torres de fusta, tobogans metàl·lics, gronxadors i, fins i tot, una xarxa piramidal. Ara, però, tots aquells jocs estaven tancats i s'havien convertit en una exposició a l'aire lliure.

Es va asseure en un banc amb el cap cot. Davant seu, uns quants nens petits van aparèixer corretejant entre els monuments amb les seves ulleres de realitat virtual mentre una colla de pares passejava per la vora, fent petar la xerrada.

Ho-lop!

De seguida, l'Eva es va dreçar i va obrir el palmell.

El mòbil va projectar l'holograma del llac d'ànecs del Parc de Catalunya.

Era allà! El Marc Ginestós ja havia arribat!

Es va aixecar del banc i va córrer comes ajudeu-me fins al llac. Havent creuat el pont, va resseguir el passeig empedrat tot escrutant cada persona del seu voltant.

«Marc, no et veig. On ets?»

Ho-lop!

Se li va projectar l'holograma d'una nova *selfie* que el Marc Ginestós acabava de penjar. Sortia somrient... al pont del llac! Si tot just l'havia creuat feia uns minuts!

Va córrer a gambades, esquivant la gent en una ziga-zaga, fins a trobar-se davant del pont. Es va inclinar per recuperar l'alè tot sentint el ressò dels batecs als timpans.

Ara no se li escaparia!

Va empassar saliva i va caminar pel pont amb tots els sentits alerta. En aquell moment, un esportista esquifit se li acostava corrent i, més al fons, un pare i un fill a col·libè contemplaven la cascada des de la barana. I el Marc Ginestós? Va creuar fins a l'altra banda del pont, radiografiant cada racó i cada persona del seu voltant. En unes grades que descendien fins al llac, un avi donava menjar a uns quants ànecs de la vora. I pel camí que es bifurcava a la dreta venia una colla d'amics tot rient.

No podia haver marxat gaire lluny! Va prendre el camí de l'esquerra i va començar a córrer.

Es va passar tot el matí recorrent els camins del parc. A mesura que avançaven les hores, però, els seus ànims s'anaven enfonsant com un castell de sorra vora el mar.

Semblava que el Marc Ginestós s'hagués esfumat.

Tota suada i desesperançada, va baixar unes escales pengim-penjam i va sortir del parc a una cantonada del passeig empedrat.

Era hora de tornar a casa i va activar el navegador de les ulleres.

—Estació de Sabadell-Centre —va dir amb un fil de veu.

—Estació de Sabadell-Centre —li va repetir la veu robòtica—. És correcte?

Quan va fer que sí amb el cap, va iniciar la ruta.

Va passar per davant dels aparadors d'un centre comercial. No va poder evitar aturar-s'hi tan bon punt va veure l'anunci en aquella pantalla gegant.

Nova PS20. Descobreix una nova realitat immersiva. Atreveix-te a tocar els núvols.

Simultàniament, va detectar el ruixat d'uns aspersors al sostre i al terra de l'aparador que van generar una cortina de vapor d'aigua. En un tres i no res es va trobar embolcallada per un núvol fresc i agradable, tot sentint com minúscules gotetes d'aigua li acariciaven la pell, alhora que la imatge de la PS20 gravitava davant seu.

De cop, va aclucar els ulls al mateix temps que tanca-va els punys.

I va tocar terra un altre cop.

—Ei, Eva! Per què no vas venir ahir?

La Sara, que seia al davant, havia inclinat la cadira cap a la seva taula.

Ella va encendre la pantalla de la taula tàctil, indiferent.

—Vaig tenir mal de panxa, res més.

—Mal de panxa? Au va! —L'Alba s'hi va unir arrossegant una cadira que acabava d'agafar.— No se t'acut una excusa millor?

—Noies, és la veritat.

—Ja... i el mal de panxa tampoc et deixa contestar els missatges, *trolera*? —li va etzibar l'Alba punxant-li el maluc—. Quina poca vergonya, mentir a les teves amigues...

—Tia, a nosaltres ens pots dir la veritat.

L'Eva es va sentir acorralada.

—Molt bé. —Va sospirar mentre girava els ulls en blanc.— Ahir em vaig saltar les classes perquè..., a veure com us ho explico, perquè...

—...perquè estaves cagada amb l'examen d'Història, xata —va acabar la frase l'Alba amb un somriure murri—. Oi que no havies estudiat?

L'Eva va badar.

—Sí, vull dir, no.

—Veus? És que ho sabia!

—Doncs la que t'espera! —la va advertir la Sara, repenjada sobre la cadira—, perquè l'examen era súper llarg. Sortia: les causes de la crisi econòmica de principi de segle, quines van ser les mesures de protecció durant la pandèmia del coronavirus i..., ah sí!, la revolució del Tercer Món contra el Primer Món. La Berta es va passar.

—I, a sobre, també hi havia una pregunta de tema lliure. Jo em vaig enrotllar sobre l'aliança de nacions per evitar la III Guerra Mundial.

—La Berta t'ha dit res de repetir l'examen? —La Sara estava aconseguint mantenir l'equilibri amb les potes del darrere de la cadira.

—Sí, em va enviar un correu i em va dir que me'l farà demà a la tarda —va explicar mentre enfonsava la cara sobre els braços—. Quin pal! Em toca venir expressament a l'institut...

—Almenys no vas a *recus*... —la va consolar la Sara—, però estudià't tots els temes, que segur que la tia et canvia les preguntes.

—I si suspens, el teu pare et mata —va afegir l'Alba amb un copet a l'esquena.

L'Eva es va desempallegar del braç de l'Alba. En aquell moment va entrar el Dani, el professor de Dibuix.

—Bon dia, nois! —va saludar en direcció a la seva taula—. Som-hi! Va! Ens anem assegint i encenem la taula tàctil.

El xivarri encara era considerable.

—Ui, que animats que us veig! Espero que estiguen igual d'animats per acabar el disseny en 3D. Avui és l'últim dia que l'accepto.

D'un rampell, la Sara es va girar cap endavant, l'Alba es va asseure a la seva taula i tothom va encendre les pantalles endut per una histèria col·lectiva.

L'Eva no es va poder concentrar durant tota la classe de Dibux, no era capaç de treure's del cap el Marc Ginetós. Per què havia passat d'ella? Mira que s'havia donat mil i una raons: perquè no volia cridar l'atenció, perquè mai quedava amb desconeguts, perquè no tenia prou temps... Tot i així, en tots els casos sempre s'acabava fent la mateixa pregunta: llavors, per què li havia dit que seria al Parc de Catalunya?

A l'hora del pati, es va tancar en un dels lavabos. Després de passar el baldó de la porta, es va asseure al vàter i va treure el mòbil.

«Hola, Marc! Al final, ahir no ens vam veure ☹».

Havia triat curosament cada paraula per no semblar antipàtica. Ell no sabia que havia fet campana, ni que s'havia passat tot el matí recorrent el parc, ni que li esperava una bona esbroncada si suspenia l'examen d'Història... No li volia retreure res, tan sols volia parlar amb ell.

De cop i volta, va aparèixer en línia.

El mòbil li va tremolar a la mà mentre el veia escriure.

«Hola, Eva! Em sap greu, rebo molts missatges i no sempre els puc contestar. Com és que tens tantes ganes de veure'm?»

Una felicitat li va omplir els pulmons com una bafarada d'aire de muntanya. Ara què li deia?

«Perquè et segueixo des de fa un any i em caus súper bé».

Era el primer que li havia vingut al cap.

«De debò? Però si no em coneixes ☺».

«Ja, però em transmetes bon rotllo a les teves *holograms*. Per cert, ja tens pensada on serà la propera?»

Havia de ser pràctica. Qui no s'arrisca, no pisca. El Marc Ginestós havia llegit el missatge, però no contestava. Coi, l'havia espifiada! Ja s'estava menjant les ungles quan ell es va posar a escriure.

«Demà després de dinar visitaré la Masia Freixa de Terrassa. A veure si ens veiem!»

Va sospirar alleugerida. Estava a punt de contestar-li que sí quan va recordar l'examen d'Història que li feia la Berta expressament...

Tot just demà a la tarda.

La Masia Freixa semblava un gelat de nata fonent-se al sol.

A mesura que s'hi anava acostant, més meravellada es quedava amb aquella edificació al bell mig del parc de Sant Jordi de Terrassa. Fins ahir, no n'havia sentit a parlar. El teulat, gris i ondulat, estava recobert de vidres incrustats,

com una capa de xocolata de crocant desfent-se lentament. I els arcs blancs del porxo semblaven dolls de nata regalimant fins al terra. En una cantonada s'alçava una torre, blanca i fresca, que els rajos del sol llepaven llaminers.

No havia dinat, però se li havia tancat l'estómac de tants nervis. Per fi coneixeria el Marc Ginestós en persona! Ara sí que anava de veritat. Havia agafat un bus elèctric de Granollers fins a Terrassa havent sortit de l'institut. A la mare li havia enviat un missatge dient que dinava a casa de la Sara perquè havien de fer un treball juntes, i semblava que la bola havia colat.

Sacrificava l'examen d'Història, la PS20 i, el més segur, l'estiu sencer, però el sacrifici hauria valgut la pena només de poder-lo conèixer.

«Ei, Marc! Ja soc per aquí!».

Anava ben mudada. Duia una camisa blanca que li havia regalat l'àvia, uns texans foscos i arrapats i s'havia posat la colònia d'ocasions especials. No era gaire de colònies, però el dia ho mereixia.

Caminava pels voltants de la casa.

El recinte era un formiguer de persones. Hi havia parelletes caminant de la mà, pares i mares empenyent els seus cotxets, gent passejant el gos, un casal d'avis escoltant les explicacions d'un monitor i, fins i tot, una trentena de nens d'una escola dibuixant la casa en les seves tauletes, tots ells asseguts en un pati davant de la casa.

Eren les quatre de la tarda.

Potser encara no havia arribat o potser era dins de la Masia Freixa. Valia més assegurar-se'n.